

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Biroul permanent al Senatului

90 / 23.03.2022

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

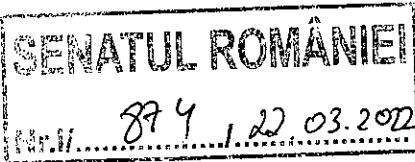
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.3866A/2021

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR.2637 / 22 MAR 2022

Domnului
FLORIN-VASILE CÎȚU
PREȘEDINTELE SENATULUI

190/2022

Vă comunicăm alăturat, în copie, Decizia nr.18 din data de 26 ianuarie 2022, prin care Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea art.229 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil este neconstituțională.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

ROMÂNIA
PREȘEDINTE,

PROF.UNIV. DR. VALER DORNEANU

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.3866A/2021

DECIZIA nr. 18
din 26 ianuarie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art.229 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil

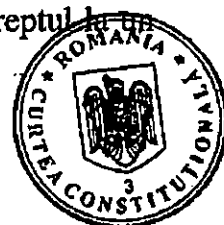
Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Irina-Loredana Gulie	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art.229 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 10345 din 22 decembrie 2021 și constituie obiectul Dosarului nr.3866A/2021.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, autorul acesteia formulează critici de neconstituționalitate extrinseci, invocând prevederile constituționale cuprinse în art.1 alin. (3) referitor la statul de drept și alin (5) privind principiul legalității, precum și art. 147 alin. (4) din Constituție referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale.

4. De asemenea, sunt formulate critici de neconstituționalitate intrinseci, prin raportare la art. 21 alin. (1) – (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un

proces echitabil, art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și tinerilor și art. 50 – *Protecția persoanelor cu handicap* din Legea fundamentală.

5. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se arată că, prin Decizia nr.795 din 4 noiembrie 2020, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor art.229 alin.(3) din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, reținând, în contextul configurării efectelor deciziei sale, că, până la instituirea instanței de tutelă și familie, prin legea privind organizarea judiciară, atribuțiile speciale ale acesteia referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, sunt îndeplinite de instanțele, secțiile sau, după caz, completurile specializate pentru minori și familie, soluția legislativă cu caracter temporar.

6. Se mai arată că proiectul de lege criticat instituie tot o soluție legislativă cu caracter temporar, tranzitoriu, asemenea dispozițiilor declarate neconstituționale, acestea urmând să fie aplicate până la organizarea instanțelor de tutelă. Or, instituirea tot a unor dispoziții cu caracter tranzitoriu, fără dublarea acestora de demersuri legislative, administrative și logistice referitoare la organizarea instanței de tutelă nu poate avea semnificația conformării legiuitorului cu recenta jurisprudență a instanței de contencios constituțional. În acest sens, se mai arată că atribuirea competenței instanței de tutelă către instanțele judecătorești de drept comun, dar concomitent cu delegarea unei părți consistente a activității, respectiv a atribuției de efectuare a cercetărilor necesare, către o autoritate administrativă - autoritatea tutelară/direcția generală de asistență socială și protecția copilului, vine în contradicție cu considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.795 din 4 noiembrie 2020, care nu lasă legiuitorului o marjă de apreciere în ceea ce privește delegarea competențelor specifice în această materie. Așa fiind, în condițiile în care inițiativa legislativă propune delegarea unor atribuții organului administrativ, fără a le decela pe cele pur administrative de cele judiciare, cele statuate de instanța de contencios constituțional cu privire la soluțiile tranzitorii instituite prin Legea nr.71/2011 sunt incidente și în cazul normelor propuse prin inițiativa legislativă,

cu consecința că adoptarea unor soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, echivalează cu încălcarea, de către legiuitor, a obligației constituționale rezultate din art. 147 alin. (4). Invocă, în acest sens, cele statuate în jurisprudența Curții Constituționale referitoare la caracterul general obligatoriu al deciziilor sale și la importanța principiului constituțional al comportamentului loial al autorităților publice (Deciziile nr. 1018 din 19 iulie 2010, nr.195 din 3 aprilie 2013, nr.463 din 17 septembrie 2014, nr. 1257 din 7 octombrie 2009, nr. 1431 din 3 noiembrie 2010, nr.51 din 25 ianuarie 2012, nr.727 din 9 iulie 2012, nr.924 din 1 noiembrie 2012, sau nr.260 din 8 aprilie 2015).

7. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinseci, se mai susține că dispozițiile legii criticate sunt nepredictibile și/sau lacunare, iar prin aceasta nu răspund cerințelor de claritate, precizie și previzibilitate a legii, astfel cum au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce contravine prevederilor art. 1 alin.(3) și (5) din Constituție.

8. În acest sens, se arată că, din redactarea prevederilor articolului unic pct. 1 din actul normativ criticat [cu referire la alin. (2¹) și (3¹)], nu reiese instanța căreia îi revin atribuțiile referitoare la „*exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori după caz cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia*”, respectiv fie instanța competentă potrivit dreptului comun, conform articolului unic pct. 1 din legea criticată, [cu referire la art. 229 alin. (2¹) din Legea nr. 71/2011], fie instanța, secția sau, după caz, completul specializat pentru minori și familie, în temeiul articolului unic pct. 2 din legea criticată [cu referire la art. 229 alin. (3¹)].

9. Totodată, nu este clară procedura de urmat în cazul numirii curatorului special care îl asistă sau îl reprezintă pe minor la încheierea actelor de dispoziție sau la dezbaterile procedurii succesoriale, precum și în cazul prevăzut la art. 167 din Codul civil, numirea curatorului neregăsindu-se în cuprinsul articolului unic pct. 2 din legea criticată [cu referire la art. 229 alin. (3¹)], și nici în ceea ce privește consilierea prevăzută la articolul unic pct. 3 din legea criticată [cu referire la art. 229 alin. (3⁵)]. Astfel se arată

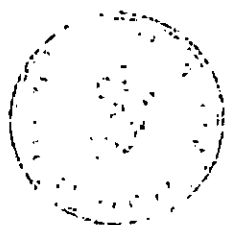

că, în măsura în care intenția de reglementare ar fi aceea de înaintare către instanța competentă a cererilor greșit îndreptate, norma propusă ar trebui să aibă caracter tranzitoriu și să se refere la transmiterea, de îndată, din oficiu, a cererii greșit îndreptate către instanța judecătorească competentă.

10. În același sens, se mai arată că există o imprecizie gravă a reglementării cu privire la atribuțiile efective pe care le au autoritățile administrative și cele judiciare în cadrul procesului de exercitare a controlului cu privire la activitatea ocrotitorului legal, fapt de natură să aducă atingere în mod direct drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale celor ocrotiți. De asemenea, imprecizia reglementării rezidă și în utilizarea noțiunii de interzis judecătorec, în condițiile în care, prin Decizia Curții Constituționale nr. 601 din 16 iulie 2020, a fost constatată neconstituționalitatea dispozițiilor art. 164 alin. (1) din Codul civil.

11. Se mai susține că legea criticată nu respectă cerințele de calitate a actelor normative prin prisma lipsei unor norme distincte pentru soluționarea conflictelor de drept intertemporal care se vor ivi la data intrării sale în vigoare.

12. Se mai susține că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) – (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, prin lipsa realizării unui control jurisdicțional efectiv de către instanța judecătorească, în cadrul procedurii reglementate la articolul unic pct. 2 [cu referire la art. 229 alin. (3²) și (3³) din actul normativ criticat]. Astfel, se arată că autoritatea tutelară/direcția generală de asistență socială și protecția copilului au obligația de a efectua cercetările necesare și de a prezenta un raport scris instanței în vederea îndeplinirii de către aceasta a atribuțiilor care îi revin. Or, din cuprinsul reglementării nu reiese care este rolul și care sunt efectele acestui raport în ansamblul procedurii, ori dacă instanța va efectua un control efectiv și deplin asupra rezultatului etapei administrative a procedurii. Din reglementarea adoptată ar rezulta, mai degrabă, că, de fapt, controlul realizat de instanțele judecătorești se rezumă la a fi unul pur formal, aspect care ar echivala cu transferul atribuțiilor în materie de la instanțele judecătorești

la organele administrative, cu încălcarea dreptului de acces la instanță și al dreptului la un proces echitabil.

13. În acest sens, se arată că în îndeplinirea misiunii de control instanța judecătorească nu se poate mărgini la verificarea modului în care acest control este realizat de către o autoritate administrativă, ci trebuie să manifeste un rol activ și să urmărească în mod real și efectiv realizarea verificării minuțioase a modului în care tutorele își îndeplinește atribuțiile. Or, modalitatea de reglementare a controlului echivalează, de fapt, cu lipsirea sa de eficacitate și de efectivitate și, în consecință, cu lipsirea celui interesat de dreptul de acces la instanța de judecată. Pe de altă parte, în măsura în care s-a intenționat dublarea, de către instanța judecătorească, a controlului realizat de autoritatea administrativă, reglementarea ar fi lovită de o problemă la fel de gravă, și anume lipsa timpului necesar realizării unui astfel de control, cu consecințe nefaste în ceea ce privește respectarea drepturilor și libertăților celui ocrotit.

14. În concluzie, se susține că, având în vedere că soluțiile legislative criticate sunt de natură a aduce atingere drepturilor și libertăților minorilor aflați sub tutelă și majorilor vulnerabili, cu dizabilități intelectuale și psihosociale, sunt încălcate și dispozițiile constituționale cuprinse în art.49 alin.(1) și art.50 referitoare la protecția copiilor, a tinerilor și a persoanelor cu dizabilități.

15. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere în legătură cu obiecția formulată.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

17. **Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea art.229 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, care are următorul cuprins:**

„Articol unic. - Articolul 229 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

<<(2¹) Până la data intrării în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), atribuțiile instanței de tutelă referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, respectiv numirea curatorului special care îl asistă sau îl reprezintă pe minor la încheierea actelor de dispoziție sau la dezbaterile procedurii succesorale și numirea curatorului special prevăzut la art. 167 din Codul civil, sunt îndeplinite de instanțele competente potrivit dreptului comun, cu citarea autorității tutelare.>>

2. Alineatele (3¹) - (3³) se modifică și vor avea următorul cuprins:

<<(3¹) Până la data intrării în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), atribuțiile instanței de tutelă referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia revin instanțelor, secțiilor sau, după caz, completurilor specializate pentru minori și familie, care comunică cererea, împreună cu întreg dosarul, autorității tutelare în vederea efectuării cercetărilor necesare și prezentării unui raport scris instanței, în termenul fixat în acest sens.

(3²) Până la data intrării în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1), măsura plasamentului, a plasamentului în regim de urgență și a supravegherii specializate sunt adoptate și monitorizate de instanțele, secțiile sau, după caz, completurile specializate pentru minori și familie, cu citarea direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(3³) În situațiile prevăzute la alin. (3²), instanța comunică cererea, împreună cu întreg dosarul, direcției generale de asistență socială și protecția copilului, care efectuează cercetările necesare și prezintă un raport scris instanței, în termenul fixat în acest sens.>>

3. După alineatul (3) se introduc 3 noi alineate, alin. (3⁴) - (3⁶), cu următorul cuprins:

<<(3⁴) Persoanele interesate pot adresa direct instanței de judecată sau autorității tutelare, respectiv direcției generale de asistență socială și protecția copilului, cereri privitoare la tutela persoanei ocrotite.

(3⁵) Autoritatea tutelară, respectiv direcția generală de asistență socială și protecția copilului, consiliază petenții cu privire la conținutul cererii, având obligația de a o trimite de îndată instanței competente.

(3⁶) În vederea exercitării atribuțiilor prevăzute la alin. (3¹) și (3³), autoritățile și instituțiile publice, persoanele fizice și juridice, sunt obligate să comunice autorității tutelare, respectiv direcției generale de asistență socială și protecția copilului toate datele solicitate, aflate în evidența lor sau de care au cunoștință, în termenul fixat de instanța de judecată." >>

18. Autorul sesizării susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art.1 alin. (3) referitor la statul de drept și alin (5) privind principiul legalității, art. 21 alin. (1) - (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și a tinerilor, art. 50 – *Protecția persoanelor cu handicap* și art. 147 alin. (4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

19. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva

legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în această ordine, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

20. Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Guvernul României, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba de o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

21. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

22. În cauză, propunerea legislativă a fost înregistrată la Senat la data de 22 februarie 2021, fiind respinsă la data de 2 iunie 2021, după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în procedura generală, în calitate de Camera decizională, la data de 7 decembrie 2021, cu 276 de voturi „pentru”, niciun vot „contra” și 13 de abțineri. La data de 13 decembrie 2021, a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 18 decembrie 2021 a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare. La data de 23 decembrie 2021 Guvernul a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate. Astfel, obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termen (a se vedea Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70 ipoteza a doua), cu respectarea prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și ale art. 77 alin. (1) din Constituție.

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

24. Cu privire la critica de neconstituționalitate potrivit căreia legea supusă controlului de constituționalitate contravine efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 795 din 4 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1299 din 28 decembrie 2020, prin faptul că soluția legislativă este similară cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, Curtea reține că, prin decizia precitată, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011 și a reținut, în esență, că menținerea *sine die* în fondul activ al legislației a unei norme tranzitorii contravine scopului unei astfel de reglementări, care trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea a două dispoziții legale succesive, ceea ce este de natură să încalce cerințele de calitate a legii, garanție a principiului legalității. De asemenea, Curtea a mai reținut că delegarea către autoritatea tutelară - organ administrativ aflat în subordinea autorității publice locale, a unor atribuții referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc, instituite de legiuitor în sarcina unei instanțe judecătorești specializate - instanța de tutelă, contravine dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, prin faptul că nu există un control judecătoresc asupra deciziei organului administrativ. În consecință, constatând neconstituționalitatea art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, sub aspectul efectelor deciziei pronunțate, Curtea a stabilit că, până la organizarea prin legea privind organizarea judiciară a instanței de tutelă, atribuțiile speciale ale acesteia referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea

modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, sunt îndeplinite de instanțele, secțiile sau, după caz, completurile specializate pentru minori și familie.

25. Analizând legea criticată în prezenta cauză, Curtea reține că, în contradicție cu unul dintre considerentele care au fundamentat constatarea neconstituționalității textului legal similar, în precedent, soluțiile normative preconizate păstrează caracterul de norme tranzitorii, respectiv până la înființarea instanței de tutelă, prin legea privind organizarea judiciară, și reglementează, în esență, o partajare a atribuțiilor de control privind exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc între autoritatea tutelară și instanțele judecătorești competente, potrivit dreptului comun (articolul unic, pct. 1 din legea criticată). Or, prin Decizia nr. 795 din 4 noiembrie 2020, Curtea a sancționat tocmai lipsa de intervenție a legiuitorului, pentru un interval de timp îndelungat; respectiv de la data de 1 octombrie 2011 – intrarea în vigoare a Codului civil, ceea ce echivala cu o permanentizare a unei situații care nu putea avea decât un caracter temporar, tranzitoriu, și anume îndeplinirea de către o autoritate administrativă a unor atribuții conferite prin lege unei instanțe judecătorești, până la momentul organizării prin lege a instanței de tutelă.

26. În consecință, dat fiind faptul că actul normativ criticat în prezenta cauză instituie, de asemenea, o soluție legislativă cu caracter temporar – „(2¹) *Până la data intrării în vigoare a reglementării prevăzute la alin. (1) (...)*” – (respectiv organizarea, funcționarea și atribuțiile instanței de tutelă și de familie, prin legea privind organizarea judiciară s.n.), adoptarea legii criticate, în lipsa înființării instanței de tutelă, echivalează cu preluarea unei soluții legislative constatate în precedent ca fiind neconstituțională (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. nr. 84 din 4 februarie 2016, paragraful 25). Prin urmare, această conduită a legiuitorului constituie *de plano* o premisă de admitere a obiecției de neconstituționalitate, dat fiind faptul că, prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor Constituției, legiuitorul și-a încălcat obligația constituțională

rezultată din art. 147 alin. (4) referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor instanței constituționale.

27. În jurisprudența sa, Curtea a subliniat importanța principiului constituțional general al comportamentului loial și a stabilit că revine, în principal, autorităților publice sarcina de a-l aplica și respecta în raport cu valorile și principiile Constituției, inclusiv față de principiul consacrat de art. 147 alin. (4) din Constituție (a se vedea, cu privire la înțelesul principiului comportamentului loial al autorităților publice, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 12 noiembrie 2010, Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 477 din 12 iulie 2012, Decizia nr. 924 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 22 noiembrie 2012, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din data de 7 noiembrie 2017 sau Decizia nr. 609 din 14 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din data de 23 octombrie 2020).

28. În aceste condiții, Curtea reține că legiuitorul, încălcând caracterul general obligatoriu și efectele *erga omnes* ale Deciziei nr. 795 din 4 noiembrie 2020, de constatare a neconstituționalității dispozițiilor art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, a procedat într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale precitată, Curtea urmează să admită obiecția de neconstituționalitate formulată.

29. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că Legea pentru modificarea și completarea art.229 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. Valer Dorneanu

MAGISTRAT-ASISTENT,

Irină-Loredana Gulie

